

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 16Saz/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0723100625
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Stankociová
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2023:0723100625.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Michaelou Stankociovou, v právnej veci žalobcu: A. B., narodený XX. XXXXXXX XXXX, č. neplatného cestovného dokladu XXXXXXXXXX, štátny príslušník C. D., adresa posledného pobytu v krajine pôvodu E. F. X, F., C. D., toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpeného Centrom právnej pomoci, Kancelária Komárno, so sídlom Dunajské nábrežie 14, Komárno, IČO: 30 798 841, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície PZ Trnava, so sídlom Paulínska 13, Trnava, o správnej žalobe vo veci prepustenia zo zaistenia vykonaného na základe rozhodnutia žalovaného č. G./XXXX-XX zo dňa 25. júla 2023, takto

rozhodol:

- I. Správny súd v Bratislave žalobu zamietá.
- II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania a zhrnutie rozhodnutia o zaistení

1. Rozhodnutím č. G./XXXX-XX zo dňa 25. júla 2023 (ďalej len „rozhodnutie o zaistení“) žalovaný rozhodol o zaistení žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) na účel výkonu trestu vyhostenia a jeho umiestnení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej len „ÚPZpC“) na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 25. októbra 2023.

2. Žalovaný svoje rozhodnutie založil na zisteniach, podľa ktorých bol žalobca dňa 25. júla 2023 kontrolovaný hliadkou Oddelenia cudzineckej polície PZ Trnava pred ÚPZpC so zistením, že nevie preukázať oprávnenosť pobytu platným cestovným dokladom alebo iným dokladom o pobyte a zároveň so zistením, že mu bol dňa 27. apríla 2021 v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. OT/107/2021 uložený trest vyhostenia na dobu 5 rokov za trestný čin krádeže. Ďalej bolo zistené, že žalobca bol opakovane žiadateľom o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, pričom jeho posledná žiadosť bola dňa 20. júla 2023 (rozhodnutie právoplatné 21. júla 2023) zamietnutá ako zjavne neprípustná s dodatkom, že žiadosť bola podaná výlučne s cieľom zmariť alebo odvrátiť výkon trestu vyhostenia. V nadväznosti na tieto zistenia bol žalobca predvedený pred žalovaného za účelom zaistenia na výkon trestu vyhostenia.

3. Žalovaný do odôvodnenia rozhodnutia o zaistení zapracoval podrobný rozpis celej chronológie zdržiavania sa žalobcu na území slovenskej republiky (od 20. marca 2021 do 12. júla 2023), týkajúci sa predovšetkým páchania trestnej činnosti, nadväzujúceho uloženia trestu vyhostenia, opakovaného zaistenia žalobcu na účely podľa § 88 ods. 1 písm. b) a § 88a ods. 1 písm. c) a d), prepustenia zo zaistenia a vybavovania jeho žiadostí o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

4. Žalovaný skonštatoval, že vykonaným dokazovaním a na základe získaných podkladov, za súčasného ustálenia totožnosti žalobcu, preverenia jeho trestnej minulosti, splnenia dôvodov zaistenia,

skúmania alternatív zaistenia, rizík úteku a skrývania sa a zabezpečenia si podkladov o bezpečnostnej situácii v krajine do ktorej bude žalobca vyhostený, bolo preukázané naplnenie všetkých podmienok a účel zaistenia žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Žalovaný k ich prevereniu pristupoval individuálne a s prihliadnutím na osobu žalobcu.

5. Žalovaný uviedol, že predpokladom zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov je preukázanie existencie uloženého trestu vyhostenia, čo bolo v prejednávanej veci bez pochybností splnené. Z nariadenia výkonu trestu vyhostenia zo dňa 7. mája 2021 vyplýva, že je potrebné, aby boli úkony smerujúce k výkonu trestu vyhostenia zrealizované ihneď po vykonaní nepodmienečného trestu odňatia slobody. Žalobca nie je držiteľom platného cestovného dokladu, v dôsledku čoho je potrebné výkon vyhostenia realizovať za účasti Policajného zboru.

6. Ku oprávnenosti pobytu žalobcu na území Slovenskej republiky bolo z informačných systémov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ako aj z neplatného cestovného dokladu zistené, že žalobca mal udelený prechodný pobyt na účel podnikania do 3. septembra 2021, avšak uložením trestu vyhostenia dňa 27. apríla 2021 mu jeho oprávnený pobyt na území Slovenskej republiky ako aj všetkých členských štátov podľa § 35 písm. d) zákona o pobyte cudzincov zanikol. Z uvedeného dôvodu žalovaný konštatoval, že nie je možné vykonať vyhostenie žalobcu do niektorého z členských štátov schengenského priestoru.

7. Z vyjadrenia žalobcu podaného dňa 25. júla 2023 žalovaný zistil, že v domovskom štáte mu nehrozí trestné stíhanie, smrť, prenasledovanie z náboženských alebo rasových motívov alebo iné neľudské zaobchádzanie a nežiada o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. K zabezpečeniu si hodnoverných podkladov k bezpečnostnej situácii v C. D. žalovaný preveril aj online podklady Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí so zistením, že nezistil žiadne prekážky, ktoré by bránili vyhosteniu žalobcu.

8. Žalovaný zvážil použitie alternatív zaistenia, no žalobca si starostlivosť o svoju osobu nevie zabezpečiť pre nedostatok finančných prostriedkov, čo aj sám potvrdil. V tejto súvislosti skonštatoval, že žalobca je osobou, ktorá sa v minulosti opakovane dopustila páchania trestnej činnosti ktorú je potrebné eliminovať. Vychádzajúc z ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov a s ohľadom na vyššie uvedené zistenia ustálil, že uložením miernejších donucovacích prostriedkov by bol ohrozený účel zaistenia, ktorým je výkon trestu vyhostenia.

9. Vo vzťahu k stanoveniu dĺžky zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 25. októbra 2023 uviedol, že hoci je žalobcova totožnosť známa, v priebehu doby zaistenia bude žalovaný vykonávať úkony potrebné ku zabezpečeniu vystavenia náhradného cestovného dokladu (cestovný doklad na základe ktorého bola zistená jeho totožnosť je neplatný) pretože výkon trestu vyhostenia sa má zrealizovať do iného ako členského štátu schengenského priestoru.

II. Správna žaloba

10. Žalobca podal dňa 8. augusta 2023 správnu žalobu podľa § 221 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) (v žalobe asi nedopatrením nesprávne označenej ako podanej podľa § 221 ods. 1 SSP), domáhajúc sa jeho bezodkladného prepustenia zo zaistenia. Žalobca bol toho názoru, že jeho zaistenie za momentálneho skutkového stavu nie je účelné.

11. Úvodom zrekapituloval, že dňa 15. marca 2023 opakovane požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, na čo bolo dňa 20. júla 2023 vydané rozhodnutie, ktorým Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky jeho žiadosť zamietlo. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21. júla 2023.

12. V prvom rade namietal, že pred terajším zaistením bol zaistený už od 24. októbra 2021 za účelom výkonu trestu vyhostenia, t. j. v zaistení sa nachádza už viac ako 21 mesiacov. Pri prieskume účelnosti by mal správny súd preto prihliadnúť aj na tento aspekt, keďže ku dňu uplynutia doby zaistenia podľa predmetného rozhodnutia o zaistení, t. j. ku 24. októbru 2023, bude v zaistení fakticky 24 mesiacov, čo považuje za zjavne neprimerané.

13. Ďalej poukázal na rozhodnutie zo dňa 25. januára 2022 ktorým bol zaistený ako žiadateľ o udelenie azylu, pretože mal byť hrozbou pre verejný poriadok. V nadväzujúcich rozhodnutiach o predĺžení zaistenia ako aj v tom predmetnom rozhodnutí o zaistení žalovaný uvádza, že žalobca predstavuje hrozbu pre bezpečnosť osôb a verejný poriadok. Žalovaný však v tejto súvislosti neuvádza žiadne okolnosti, ktoré by sa udiali za posledných 17 mesiacov a ktoré by naozaj svedčili o tom, že správanie žalobcu zakladá reálnu hrozbu pre verejný poriadok. Žalobca bol za spáchanú trestnú činnosť potrestaný a zaistenie by nemalo tento trest nahrádzať alebo dopĺňať.

14. Žalobca nesúhlasil s tvrdeniami žalovaného o údajnom účelovom charaktere jeho žiadosti o udelenie azylu a namietal, že by nemali byť brané do úvahy. Dodal, že je stále v postavení žiadateľa o udelenie azylu a je oprávnený zdržiavať sa počas vedenia azylového konania v azylovom zariadení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Žalovaný pritom mohol rozhodnúť aj o uložení niektorého opatrenia podľa

§ 89 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, čo však neučinil a nedal žalobcovi šancu mu dokázať, že uložené opatrenie bude dodržiavať. Žalovaný neuloženie miernejších opatrení opäť opiera o jeho trestnú minulosť, ktorá sa však viaže ku rokom 2007 – 2021, čo nemožno považovať za dostatočné. V Nadväznosti na uvedené preto žiadal, aby spolu s prepustením žalobcu správny súd uložil miernejšie donucovacie opatrenie.

III. Vyjadrenie žalovaného

15. Ku správnej žalobe sa vyjadril žalovaný, ktorý sa odmietol vyjadriť k námietkam ohľadom ohrozenia verejného poriadku zo strany žalobcu a konania o účelovej žiadosti o udelenie azylu, pretože to nebolo predmetom rozhodnutia o zaistení na účel výkonu trestu vyhostenia. Ku statusu žalobcu ako žiadateľa o azyl dodal, že jeho žiadosť bola dňa 20. júla 2023 zamietnutá podľa § 11 ods. 1 písm. f) zákona o pobyte cudzincov a preto podľa § 22 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle už nie je ďalej oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky.

16. Ku použitiu alternatívnych prostriedkov zaistenia podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov uviedol, že možnosť ich uloženia zisťoval, avšak nevzhladol také skutočnosti, ktoré by ich uloženie odôvodňovali. Záverom poukázal na informáciu z 9. augusta 2023 poskytnutú ÚPZpC o vykonaní konzulárnej návštevy Veľvyslanectva C. D. za účelom zabezpečenia vystavenia náhradného cestovného dokladu a oslovení agentúry Asiana s.r.o. o možnosti leteckého vyhostenia žalobcu na územie C. D..

IV. Skutkové a právne závery správneho súdu

17. Správny súd v Bratislave ako súd vecne, miestne a kauzálny príslušný [§ 10, § 13 ods. 3, § 17 písm. a) SSP] v konaní o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia podľa § 221 ods. 2 SSP, posudzujúc správnu žalobu neformálne a neviazaný jej žalobnými bodmi (§ 206 ods. 3 SSP) preskúmal zákonnosť trvania zaistenia žalobcu realizovaného na podklade rozhodnutia o zaistení, oboznámil sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovaného, a podľa stavu veci v čase vyhlásenia rozhodnutia správneho súdu podľa § 206 ods. 4 SSP dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. O žalobe rozhodol podľa § 228 SSP na pojednávaní uskutočnenom dňa 22. augusta 2023.

Podľa § 221 ods. 1 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený.

Podľa § 221 ods. 2 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení. Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

a) hlásenia pobytu alebo

b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa § 89 ods. 2 prvej vety zákona o pobyte cudzincov, o druhu a spôsobe uloženia povinnosti podľa odseku 1 rozhoduje policajný útvar, pričom prihliada na osobu štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho pomery a mieru ohrozenia účelu zaistenia.

Podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl. O uložení povinnosti podľa odseku 1 môže policajný útvar rozhodnúť aj počas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny. Proti rozhodnutiu o uložení povinnosti podľa odseku 1 sa nemožno odvolať

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

18. Hneď úvodom správny súd považuje za dôležité zdôrazniť, že žalobca sa správnu žalobou podanou podľa § 221 ods. 2 SSP domáha prepustenia zo zaistenia, čo znamená, že predmetom súdneho prieskumu nie je preskúmanie zákonnosti samotného rozhodnutia o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov ale posúdenie, či v prípade žalobcu nastali alebo nenastali najneskôr v čase rozhodovania správneho súdu také okolnosti, pre ktoré by jeho zaistenie na účel výkonu trestu vyhostenia prestalo byť zákonné, v dôsledku čoho by muselo byť nariadené jeho okamžité prepustenie zo zaistenia [v zmysle § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je potrebné skúmať trvanie účelu zaistenia počas celej doby zaistenia].

Účelom správnej žaloby, ktorou sa žalobca domáha prepustenia zo zaistenia, je poskytnúť žalobcovi ochranu aj pre prípad, že samotné rozhodnutie o zaistení, jeho predĺžení alebo predĺžení lehoty zaistenia bolo sice súladné so zákonom, avšak následné trvanie zaistenia prestalo byť zákonné. K takejto situácii môže pritom dôjsť nielen vtedy, ak žalobca zostal zaistený aj po uplynutí doby vyplývajúcej z rozhodnutia o jeho zaistení, resp. o predĺžení zaistenia alebo predĺžení lehoty zaistenia, prípadne po uplynutí maximálnych lehôt vyplývajúcich z § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, ale aj skôr, ak zaistenie už nemožno vyhodnotiť ako nevyhnutne potrebné (§ 88 ods. 4 prvá veta zákona o pobyte cudzincov). (BERTHOTYOVÁ, Elena, ČERVENKA, Branislav, FEČÍK, Marián. § 221 [Predmet konania]. In: BARICOVÁ, Jana, FEČÍK, Marián, ŠTEVČEK, Marek, FILOVÁ, Anita a kol. Správny súdny poriadok. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2017, s. 1124.)

19. Správny súd v prvom rade konštatuje, že správna žaloba o prepustenie zo zaistenia je v žalobných bodoch pomerne zmätočná, čo do určitej miery sťažilo správne mu súdu jeho úlohu preskúmať rozporovanú zákonnosť trvania zaistenia žalobcu. Na jednej strane žalobca uvádza, že nie je osvedčený účel zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. b) (zaistenie na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku) čo by bolo možné vyhodnotiť ako zrejmu chybu v písaní, avšak vzápätí zmieňuje zaistenie podľa § 88a ods. 1 písm. c) [zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) a ktorý podal žiadosť o udelenie azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie], ba dokonca zaistenie podľa § 88a ods. 1 písm. d) (ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku) zákona o pobyte cudzincov. Jeho argumentácia potom nadväzuje nekonzistentnými námietkami týkajúcimi sa účelovosti podaných žiadostí o udelenie azylu na území Slovenskej republiky a vyvracaním záverov, že predstavuje hrozbu pre bezpečnosť a verejný záujem.

20. Správny súd zdôrazňuje, že žalovaný v rozhodnutí o zaistení jasne a zrozumiteľne stanovil, že žalobcu zaistuje na účel výkonu uloženého trestu vyhostenia na podklade trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 27. apríla 2021, sp. zn. OT/107/2021 podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Vo vzťahu ku tomuto jedinému účelu potom musel žalovaný ozrejmovať naplnenie dôvodov, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzali, naplnenie zákonných predpokladov a v neposlednom rade osvedčenie účelu zaistenia, resp. potenciálnu vyhostiteľnosť žalobcu. Od osvedčenia uvedených skutočností sa následne odvíjala aj zákonnosť ďalšieho trvania zaistenia na podklade predmetného rozhodnutia o zaistení. Inými slovami, nezákonnosť zaistenia totiž mohla mať pôvod už v rozhodnutí o zaistení. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. decembra 2020, sp. zn. 10Sazk/13/2020 „Skutočnosť, že žalobcom namietané dôvody nezákonnosti ďalšieho trvania jeho zaistenia majú pôvod už v rozhodnutí o zaistení, nemôže byť ani s poukazom na formálnu právoplatnosť rozhodnutia správna žaloba zamietnutá bez posúdenia namietaných dôvodov nezákonnosti trvania zaistenia. V opačnom prípade by bola správna žaloba o prepustenie zo zaistenia podľa § 221 ods. 2 SSP iba iluzórnym prostriedkom právnej ochrany proti ďalšiemu trvaniu nezákonného pozbavenia osobnej slobody. ... Pre rozhodnutie správneho súdu o správnej žalobe podľa § 221 ods. 2 SSP nie je podstatným, či sa toto zaistenie stalo neúčelným po uplynutí určitého času od vydania rozhodnutia o zaistení alebo malo byť neúčelné už od jeho počiatku, t. j. od momentu vydania rozhodnutia o zaistení, ale skutočnosť, či jeho účelnosť a efektívnosť je možné konštatovať v čase rozhodovania krajského súdu.

21. Správny súd, prihliadajúc na ustanovenie § 206 ods. 3 SSP, ktoré mu umožňuje správnu žalobu posúdiť neformálne a nebyť striktné viazaný žalobnými bodmi, bol schopný z podanej správnej žaloby podľa § 221 ods. 2 SSP abstrahovať nasledovné námietky, ktoré sú spôsobilým podkladom pre prieskum zákonnosti trvania zaistenia.

22. V prvom rade žalobca brojil voči celkovej dobe jeho zaistenia, ktorá je neprimeraná a neefektívna, keďže fakticky je v zaistení od 24. októbra 2021, t. j. 21 mesiacov a ku dňu uplynutia doby zaistenia tomu bude 24 mesiacov. Správny súd nezistil, že by bol žalobca v zaistení dlhšiu dobu ako umožňuje ustanovenie § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov alebo ako bolo určené v rozhodnutí o zaistení, resp. že by v žalovaným stanovenej dobe zaistenia už nebolo jeho zaistenie nevyhnutné. Správny súd

posudzuje zákonnosť trvania zaistenia na podklade rozhodnutia o zaistení zo dňa 25. júla 2023 na účel výkonu trestu vyhostenia, ktorého doba je stanovená na 3 mesiace, t. j. do 25. októbra 2023, teda v intenciách zákonom povolenej dĺžky. Žalovaný určenie doby zaistenia náležite odôvodnil potrebou vykonať úkony smerujúce k vystaveniu náhradného cestovného dokladu, pričom z administratívneho spisu vyplýva, že takmer ihneď po zaistení žalobcu začal vykonávať aktívne kroky k jeho zabezpečeniu.

23. Ku maximálnej dĺžke doby zaistenia sa vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky (v rozsudkoch z 3. júna 2016 sp. zn. 10Sza/11/2016 a z 11. júla 2016 sp. zn. 10Sza/16/2016), podľa ktorého sa jednotlivé doby, po ktoré bol cudzinec zaistený (hoci aj opakovane), pre jeden a ten istý dôvod, právne subsumovaný pod rovnakou literou § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, sčítavajú a vo svojom súhrne nesmú prekročiť maximálnu dobu zaistenia ustanovenú v § 88 ods. 4 tohto zákona.

24. Žalobca bol prvýkrát zaistený dňa 24. októbra 2021 na účel výkonu trestu vyhostenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) v trvaní do 25. januára 2022, kedy bol na základe rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky bezodkladne prepustený. Žalobca teda strávil v zaistení na uvedený účel 3 mesiace a jeden deň. Všetky ďalšie zaistenia od 25. januára 2022 a nadväzujúce predĺženia zaistenia boli realizované na celkom iné účely vyplývajúce z § 88a ods. 2 písm. c) a d) zákona o pobyte cudzincov a doba ich trvania sa na účel predmetného zaistenia nezapočítava. Správne mu súdu preto nie je zrejмый dôvod argumentácie žalobcu o potrebe zohľadnenia neprímeranej doby jeho zaistenia, keď doposiaľ nebola prekročená maximálna možná doba zaistenia na účel podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, a to ani započítaním predchádzajúcej doby zaistenia na účel výkonu trestu vyhostenia za obdobie od 24. októbra 2021 do 25. januára 2022 v trvaní 3 mesiacov.

25. Je potrebné mať na pamäti, že žalobca od jeho prvotného zaistenia dňa 24. októbra 2021 na účel výkonu trestu vyhostenia podal opakovane žiadosti o udelenie azylu, ktoré boli vyhodnotené ako podané výlučne s cieľom odvrátiť bezprostredne hroziaci výkon vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Aj v dôsledku uvedeného obštrukčného správania sa žalobcu (ktoré už s odstupom času a po dvoch právoplatne zamietnutých žiadostiach udelenie azylu možno takto hodnotiť) nebolo možné do dnešného dňa vykonať trest vyhostenia, pričom zároveň neboli zistené ani dôvody, aby bol žalobca prepustený zo zaistenia. Plynutím času navyše došlo ku strate platnosti jeho cestovného dokladu, čo má za následok potrebu vykonať ďalšie administratívne úkony, ktoré pôvodne žalovaný nemusel riešiť. Z časového hľadiska preto nemožno vyčítať žalovanému, že zaistil žalobcu na ďalšie 3 mesiace za účelom vykonania jeho vyhostenia do C. D..

26. Žalobca bol ďalej toho názoru, že jeho zaistenie už nie je nevyhnutne potrebné pre možnosť uložiť mu povinnosť podľa § 89 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a to hlásiť žalovanému svoj pobyt. Správny súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, ktorý nevzhladol už pri zaistení žalobcu existenciu podmienok pre uloženie alternatívy k zaisteniu, pričom svoje úvahy obširne zdôvodnil, o. i., aj s poukazom na vyjadrenie žalobcu, že nedisponuje prostriedkami, ktorými by si bol schopný zabezpečiť starostlivosť o svoju osobu. Správny súd nad rámec uvedeného a podľa stavu existujúceho ku dňu jeho rozhodnutia konštatuje, že podmienky na uloženie miernejších donucovacích opatrení sa nezmenili. Podľa ustanovenia § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, ktoré upravuje predpoklady uloženia alternatív k zaisteniu, je primárne na žalobcovi, aby preukázal zabezpečenie ubytovania a finančné zabezpečenie jeho pobytu. V podanej žalobe sa žalobca ani len náznakom nezmienil, že by sa vedel v prípade prepustenia zo zaistenia sám o seba vďaka finančným prostriedkom a ubytovaniu, ktoré má k dispozícii, postarať. V takomto prípade nie sú na mieste akékoľvek úvahy žalobcu, že žalovaný pochybil, pokiaľ mu nedal možnosť preukázať mu, že pokiaľ mu alternatíva k zaisteniu bude uložená, bude jej podmienky dodržiavať. Správny súd sa už iba s ohľadom na uvedené nebude bližšie zaoberať vyhodnotením osoby žalobcu a jeho trestnej minulosti (čo tvorilo taktiež podklad k rozhodovaniu žalovaného o alternatívach zaistenia, keďže ten má v zmysle ustanovenia § 89 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov povinnosť prihliadať na osobu štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho pomery a mieru ohrozenia účelu zaistenia) pretože to sa vo svetle nesplnenia povinností podľa § 89 ods. 3 citovaného zákona stalo irelevantným.

27. V neposlednom rade správny súd konštatuje, že ku dňu jeho rozhodovania má za to, že účel zaistenia, ktorým je výkon trestu vyhostenia trvá. Žalovaný riadne osvedčil vyhostiteľnosť žalobcu do krajiny pôvodu, ktorou je C. D., pretože neboli zistené žiadne prekážky, ktoré by vyhosteniu bránili.

28. Správny orgán má povinnosť sa zaoberať v konaní o zaistení možnými prekážkami vyhostenia, keď sú mu tieto prekážky v dobe rozhodovania o zaistení známe alebo, keď pred rozhodnutím o zaistení vyšli najavo. V takom prípade je správny orgán povinný možné prekážky vyhostenia pred rozhodnutím o zaistení cudzinca predbežne posúdiť a urobiť si úsudok o tom, či je vyhostenie aspoň potenciálne možné. Z rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky týkajúcich sa otázky osvedčenia účelnosti zaistenia, uverejnených v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho správneho

súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Sak/5/2022 z 21. marca 2022 publikované pod č. 43/2023 ZNSS a sp. zn. 2Sak/11/2022 z 28. septembra 2022 publikované pod č. 44/2023 ZNSS, zároveň vyplýva, že žalobca ako cudzinec, ktorému hrozí výkon administratívneho vyhostenia, nemôže účinne namietať jeho nevyhostiteľnosť, pokiaľ v prvom rade on sám neprodukuje také tvrdenia, ktoré by zakladali konkrétne prekážky jeho správneho alebo trestného vyhostenia podľa § 81 zákona o pobyte cudzincov.

29. Napokon, sám žalobca vo vzťahu k vymedzenému účelu zaistenia ani len náznakom neuviedol konkrétne skutočnosti, ktoré by svedčili jeho nevyhostiteľnosti už v čase vydania rozhodnutia o zaistení alebo také, ktoré nastali až v jeho priebehu. Žalobca sa obmedzil iba na vyvracanie konštatovaní žalovaného o jeho osobe ako hrozbe pre verejný poriadok na základe kriminality páchanej v rokoch 2007 až 2021 (pričom tieto konštatovania sa vzťahovali ku posudzovaniu prípadných alternatív zaistenia a nie ku osvedčeniu účelu zaistenia) a rozporovanie vybavovania žiadostí o udelenie azylu, ktoré boli vyhodnotené ako účelové. Žiadne z uvedených však nie je relevantné na účely posúdenia trvania účelu zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

30. Žalobcu v súčasnosti nemožno považovať za žiadateľa o azyl. Lehota na podanie žaloby proti rozhodnutiu o zamietnutí azylu mu uplynula dňa 10. augusta 2023, pričom z vlastnej činnosti správneho súdu je mu známe, že v stanovenej lehote žalobu nepodal. Rovnako z predloženého administratívneho spisu ani iného podania účastníkov konania v konaní pred správnym súdom nevyplýva, že by žalobca po zamietnutí žiadosti žalobcu o udelenie azylu ako neprípustnej podal opakovanú žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, ktorá by mala za následok začatie ďalšieho konania o udelenie azylu, čím nebol daný dôvod na prepustenie žalobcu z dôvodu, že jeho zaistenie podľa § 88 ods. 1 písm. b) už nie je účelné.

31. Na základe vyššie uvedeného správny súd podľa § 229 SSP správnu žalobu pre jej nedôvodnosť zamietol.

32. O trovách konania správny súd rozhodol postupom podľa § 175 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi podľa § 167 ods. 1 SSP (a contrario) ich náhradu nepriznal z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému podľa § 168 SSP nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva a o náhradu trov konania ani nežiadal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote siedmich dní od jeho doručenia oprávnenému subjektu, a to na Správnom súde v Bratislave (§ 443 ods. 2 SSP).

Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

Rozsudok správneho súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty siedmich dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu správneho súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenia [§ 446 ods. 2 písm. d) SSP].

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti vo veciach zaistenia nemusí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 2 písm. b) SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa nemusia byť spísané advokátom.